

Srečen — 2 —.

Sličica.

Msobi vlada smrtna tišina. Na postelji leži bolno dete. Ob postelji sloni nesrečna mati. Njene rudeče oči pričajo o prečutih nočeh. Pri vznožju sedi mladi oče. Zamaknjeno gleda na bolnega sina, na svoje jedino veselje. Sinek se je zganil, stegnil ročici ter uprl stekleno oko proti materi. Kako je mater presunil ta pogled! Kako rada bi trpela vse bolečine na mesto sinka. Obrisala si je solzno oko, nagnila se bližje k detetu ter z ljubim glasom, v katerem more le ljubeča mati govoriti, vprašala:

„Janezek, te boli?“

„Boli“, vzdihnil je počasi bolnik, a beseda se ni več slišala. Skrbna mati jo je brala iz gibanja ustnic.

Ko ga je še pestovala čilega in zdravega, pripovedovala mu je mnogo o nebeških krilatcih in njihovem prebivališču. Pravila mu je o neki neskončno dobri Materi, ki ga ima še bolj rada kakor ona sama. Če bo priden, prišel bode k Nji in tam se bode igral v številu božjih krilatcev, ki so tako lepi, tako ljubeznivi. Ko ga je nazadnje vprašala, ali bi šel rad v nebesa, nasmehnil se je otročje nedolžno ter prikimal.

„Boš kaj prosil Bogca za me?“

Janezek ni odgovarjal. Stisnil se je navadno k materi ter zamižal.

In le prehitro se je približal čas, da bi se ločil od svoje matere ter šel gori nad višnjeve oblake k Oni, ki ljubi bolj, kakor more ljubiti človeška mati.

Mati se je naslonila bližje k njemu.

„Boš kaj molil za me?“

„Molil“, a komaj je ujela mati besedo.

„Boš molil za očeta?“

„Očeta“, izgovarjale so ustnice.

„Le moli, pa prosí, da bi jaz in oče enkrat k tebi prišla.“

„Z mano“, hotel je povedati, naj gredó mati in oče zdaj ž njim.

Obličje mu je postalo rudeče, a rudečica je zginila hitro. Obraz je bil blede. Na čelu so se prikazale kaplje, znamenje smrtnega boja. Iz očesa se je utrnila zadnja solza. Na ustnice je legel lahek smeh, stresel se je po vsem životu, in — ni ga bilo. Solze so se udrle materi po licu. Med jokom pa so se čule besede:

„Božja volja naj se zgodi. On, ki ve za vsak las ve gotovo, zakaj mi je vzel najdražji zaklad. Ti pa ljubi otročiček, prosi Ga za me, za očeta, za vse.“

Tako je govorila mati, Janezek pa se je veselil pri boljši Materi in pri nebeških poslancih. Zvon je zapel — a njegovo zvonjenje ni bilo žalostno, kakor je navadno ob takih prilikah. Čisto je donel zvon, kakor bi angelji spajali svoje glasove z njegovim. Ko je ponehal in se v novo oglasil, se je glasil veličastno in mogočno kakor tedaj, ko vabi vse farane v hram božji. Zdelo se je, kakor bi hotel povedati, da Janezek gleda Mogočnega in Veličastnega iz obličja v obličje. A kmalu je zopet donel tako milo, tako ljubeznivo, kakor bi pela najbolj ljubeča mati pesemco svojemu otročičku, kakor bi jo pela tedaj, ko je že spal — ko si ne upa preglasno, da ga nebi vzbudila — kakor bi hotel zvon naznaniti širnemu svetu, da se je vrnil otrok k Materi.

V hiši so napravili oder. Na belih prtih je ležal Janezek držeč v rokah križček in belo cvetko. Imel je zaprte oči, a okrog usten mu je igral tako ljub — tako nežen smehljaj. Tako smejati se more le nedolžen otrok, ko gre ljubljene materi naproti. Pri odru na mizici so gorele sveče. Prihajali so ljudje kropit. V ta namen je bila na mizici posoda z blagoslovljeno vodo in oljkovo vejico. Matere so prinašale vrstnike Janezkove gledat ga.

„Glej, ali ga poznaš?“

Otročiček je navadno molčal — potem se stegnil k njemu, kakor bi mu hotel vzeti oni mir — ono zadovoljnost, ki je odsevala z njegovega obličja.

Da, srečen si Janezek, ki se veseliš v nebesih. Zapustil si zgodaj dolino solz; ne veš, da tukaj hodi človek le po bodečem trnju, ne veš, da se trudi od detinske dobe do pozne starosti, in da je pri tem v vedni nevarnosti izgubiti kraj veselja, katerega si ti dosegel.

Mizar je napravil krsto. Da, osem majhnih desk, in v njih bo počivalo srce, kateremu bi bil mogoče preozek celi svet. Belo je bila pobarvana krsta, znamenje, da ta, ki bo tu mirno počival, ni še žalil z grehom Boga. Na nji se je blestel zlat križ, kakor bi hotel povedati, da sme ta krsta biti bela le po zasluženju križa; ko bi ne bilo tega, bi ne mogel iti Janezek v nebesa.

Mrlička so položili v krsto. Še enkrat sta ga poljubila jokajoča mati in žalostni oče. Pogrebci so ga vzdignili. Iz stolpa zapojó zvonovi. Ne, ti zvonovi ne pojó pesmi: danes meni, jutri tebi, ne. Veselo pojó: srečen, srečen!

Na pokopališču blizu kapelice je bila skopana jama. Pogrebci položé krsto na nalašč za to pripravljeno klop. Približa se duhovnik ter blagoslovi jamo. Po vrveh spusté krsto v ozko hišico.

„Vzemi, zemlja, kar je tvojega!“ in trikrat vrže duhovnik prsti na krsto. Prst, ki pada, odmeva votlo.

„Molímo“, oglasi se duhovnik; pogrebci pokleknejo.

A duhovnik ni molil, kakor po navadi za ranjcega, pač pa: „V čast angeljčkom. Oče naš —.“ S.

Moji znanci.

(Spisal *G. Flori.*)

IV.

Ljuba sestra, sezi mi še enkrat v onemoglo roko, ki zastane kmalu za vselej in ki postane mrzla ter ne bo imela moči, da se te še enkrat dotakne v znamenju pozdrava in slovesa. Slišiš li, kako umirajo v daljavi tihi glasovi: škrjančki, ej, ti ljubeznivi pevci se poslavljajo od poletnega dneva, jaz pa se poslavljam od življenja. To so moji zadnji trenotki na zemlji, in to naj ti ostane neprestano v spominu, kar ti govorim in te prosim zdaj, in kar sem te že tolikrat prosila: